

elftet, at Folk, selv om de kunde blive fri, dog ikke vilde; de vilde absolut med til Væbningsøvelse. Hvis det er Tilfældet blandt den kjøbenhavnske Befolkning, lad os saa stille det som en frivillig Sag i Fremtiden! Lad dem møde, der ville, og lad dem blive hjemme, der ville! Vi ville da saa at se, hvor mange der møde paa Tælleden; jeg tror ikke, at ret mange ville træffe paa Tælleden i 15 Dage. Hvad angaar den uretfærdige Byrde, som nu hviler paa Kjøbenhavns Befolkning, da mente det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds, at det kunde ændres, ophæves derved, at en lignende Byrde blev væltet over paa de andre værnepligtige i Landet, men jeg tillader mig dog at tro, at Folketinget vil give Afkald paa at følge den Vej at ophæve en Uretfærdighed ved at vælte den eller lægge en lignende Byrde over paa andre. Den Vej, tror jeg nok, er fuldstændig ufremkommelig. Dernæst mente det ærede Medlem, at Socialdemokratiet ikke kunde gaa med til at ophæve Væbningen, fordi Væbningen var en almindelig Folkevæbning; det var jo det, vi ønskede gennemført, det, vi forlangte paa Socialdemokratiets Program. Jeg vil rigtignok sige, at denne Væbning staar for mig som et Brængebillede af en Folkevæbning. At vi, naar man tænker sig, at Folkevæbningens øverste Styrelse tillader sig at bryde Landets Forfatning og at bygge provisoriske Fæstninger, skulde ønske et Værn bestaaende, hvis Skæbne er lagt i Hænderne paa en Regering, der opfører sig paa den Maade, har aldrig været Meningen. Det har aldrig været Socialdemokratiets Tanke. Det forekommer mig, at Væbningen maa kaldes for et Brængebillede af det, som Socialdemokratiet har tænkt sig ved Gennemførelsen af en almindelig Folkevæbning. Saa vel det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds, som den højtærede Krigsminister gjorde jo gældende, at Kjøbenhavns Væbning er en nyttig Institution, at den som militær Kraft betragtet er nyttig og brugbar. Jeg skal da tillade mig at citere en Udtalelse om Kjøbenhavns Væbning som militært Korps. Den er af en Mand, som jeg antager, de to ærede Talere ville anse for at være fuldt ud sagkyndig paa dette Omraade. Den er nemlig af forhenværende Landstingsmand, Oberst Blom. Han udtalte den Gang, da Loven om Kjøbenhavns Væbning var til Forhandling i Landstinget i 1887, følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse. Han siger: „Jeg tror, det er almindelig anerkendt, at den Organisation, som Kjøbenhavns Væbning har for Øjeblikket, er saa slet og i sine

Følger saa skadelig, at der er al mulig Grund til at forandre den.“ Endvidere udtaler han, at det vilde være noget af den fletteste Økonomi, Rigsdagen kunde drive, at vedligeholde et Korps, der er ubrugeligt over for en Fjende, saaledes som Kjøbenhavns Væbning i sin nuværende Stikelse maa regnes for at være. Jeg vil bede det høje Ting lægge Mærke til de Egenstaber, der her hæftes ved Væbningen, at den er slet, skadelig, ubrugelig over for en Fjende, og til, at det er en af de Herrers egne Kolleger, en Mand, der i det almindelige Omdømme gaar for at være meget sagkyndig, da han er Oberst, der har udtalt en saa stærk Fordømmelsesdom over Kjøbenhavns Væbning som Militærkorps. Hvad der her blev udtalt i Landstinget, er vistnok ikke andet, end hvad der er den almindelige Mening Mand og Mand imellem, at Væbningen som militært Korps betragtet ikke fortjener at bestaa. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale det høje Ting at skænke denne Sag sin Opmærksomhed, saa at det maatte lykkes at saa Væbningen ophævet.

Wagner: Naar det ærede Medlem, som nu satte sig, af mine Øringer vilde drage den Slutning, at jeg antog, at Kjøbenhavns Væbning var en saa fornøjelig Institution, at man godt kunde undlade at lade den være en tvungen Sag, da alle nok alligevel vilde gaa med til den frivillig, saa beror det vist paa en Misforstaaelse af mine Ord. Jeg er mig ikke bevidst, at jeg har sagt andet, end at der virkelig har været Tilfælde, hvor en Mand, der kunde blive fritaget for Væbningen, ikke har ønsket Fritagelsen, men det turde dog være uberegtiget at slutte deraf, at det skulde være alle, om hvem det samme gælder.

Naar det ærede Medlem talte om, at Væbningen var et „Brængebillede, hvis øverste Bestyrelse havde brudt Landets Forfatning“, saa ved jeg ikke, hvem han adresserede den Bestyrelse til. Væbningens øverste Bestyrelse er jo Krigsministeren, og det er mig ikke bekendt, at den højtærede Krigsminister skulde have brudt Landets Love; den højtærede Krigsminister har jo endog saa vidt mig bekendt slet ikke deltaget i det politiske Liv i de Aar, den Konflikt stod paa, hvortil det ærede Medlem sandsynligvis hentydede. Hvis det altsaa skulde være en Ulempe ved Væbningen, maa den i alt Fald tilhøre de svundne Tider og ikke Øjeblikket.

At Væbningsinstitutionen er saa slet, at den ikke svarer til det ærede Medlems Begreber om en Folkevæbning, kan jo være,